

Ουφι? (22680)

Ήταν 6η Ιουνίου του 2013 όταν έφτασε η επόμενη μετάθεση της οικογένειάς! Η μετάθεση έλεγε Σουφλί! «Πού είναι το Σουφλί μαμά;» άρχισαν να ρωτάνε τα μικρά μου αδέρφια με επιμονή! Μα πώς πάω να αρχίσω έτσι, μου λέτε; Ξέχασα να σας παρουσιάσω την οικογένειά μου! Ο μπαμπάς αξιωματούχος στρατιωτικός, η μαμά μια γυναίκα με φοβερή μόρφωση αφοσιώθηκε στην οικογένειά της και επέλεξε να μείνει απλά νοικοκυρά, τα δύο μικρά μου αδέρφια, εκ των οποίων το ένα κορίτσι και το άλλο αγόρι, η Τίνα και ο Δημήτρης (η Τίνα ήταν γύρω στα έξι, ενώ ο Δημήτρης δύο) και τέλος εγώ, μια έφηβη πολυταξιδεμένη, κατά τη δική μου άποψη, μαθήτρια, που τελείωνε το Γυμνάσιο εκείνη την χρονιά! Η αλήθεια είναι ότι στη ζωή μου δεν είχα μετακομίσει πάνω από τρεις φορές, καθώς ο πατέρας μου έπαιρνε συνεχώς μεταθέσεις στο εξωτερικό κι έτσι δεν πηγαίναμε μαζί του! Παρόλα αυτά αυτές οι μετακομίσεις μου φαίνονταν πάρα πολλές καθώς θεωρούσα υπερβολικό να πηγαίνω κάπου, να δημιουργώ φιλίες και έπειτα να με παίρνουν πάλι μακριά σε «καινούριες πολιτείες»! Πρώτα απ' όλα, έφυγα μακριά από την πόλη που μεγάλωσα στην πρώτη μετάθεση! Εκεί απλά στενοχωρήθηκα! Η δεύτερη μετάθεση ήταν η πιο φαρμακερή, γιατί είχα δημιουργήσει φιλίες, τις έχασα για πάντα και έφυγα για την όμορφη Θεσσαλονίκη! Κανονικά θα έπρεπε να χαίρομαι γιατί πήγαινα κοντά στην πόλη μου, αλλά και για το λόγο ότι πλέον θα πέρναγα δέκα ολόκληρους μήνες στη γενέτειρά μου και θα έβρισκα παλιούς μου φίλους!

Ξεπεράστηκαν όλα με τον καιρό μέχρι την επόμενη μετάθεση! Συνεχίζω λοιπόν από εκεί που είχα μείνει! Τα μικρά ρωτούσαν ασταμάτητα που ακριβώς βρίσκεται το μέρος που μας διέταζαν να μετακομίσουμε, λες και θα καταλάβαιναν! Εγώ την ώρα που μου το είπε η μαμά ετοιμαζόμουν για την παραλία! Την ρώτησα ήρεμα πού βρίσκεται το Σουφλί και μου απάντησε διστακτικά «στα σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας αγάπη μου!». Δεν απάντησα τίποτα, της έδωσα ένα φιλί στο μάγουλο και έφυγα για την παραλία βιαστικά. Οι φίλοι μου πρόσεξαν πως δεν ήμουν στα καλύτερα μου! Αμέσως με ρώτησαν τι έχω και εγώ απάντησα πως ήρθε η μετάθεση! Ξαφνικά πετάχτηκε κάποιος από την παρέα και με ρώτησε «Πού παρουσιάζεσαι φέτος ρε Ελένη»;! Όταν του απάντησα «Σουφλί» δεν ήξερε τι να πει, παρά μόνο διακωμώδησε την κατάσταση και η κουβέντα σταμάτησε εκεί! Με τις εξετάσεις το μυαλό μου ξεχάστηκε και χάθηκε μέσα στις λέξεις των βιβλίων και μετά από τις εξετάσεις μέχρι να φύγουμε για το εξοχικό και να περάσουμε τις καλοκαιρινές μας διακοπές εκεί, η ψυχή μου και το μυαλό μου παραδόθηκε στους φίλους μου χωρίς να υπάρχει τίποτα δυσάρεστο στη ζωή μου! Μερικές φορές μάλιστα σκεφτόμουν πως ζούσα στον παράδεισο! Η αλήθεια να λέγεται, την Θεσσαλονίκη την χάρηκα!

Όταν φύγαμε για το εξοχικό μας, ίσως με κατέβαλε λίγο η θλίψη γιατί δεν ήξερα πότε θα ξαναέβλεπα τους φίλους μου στη Θεσσαλονίκη! Το καλοκαίρι εκείνο δεν έκανα κάτι το ενδιαφέρον για να περνάει η ώρα και να μην σκέφτομαι! Πολλές φορές αναρωτήθηκα πώς είναι το Σουφλί. Ο πατέρας μου, κατά τα μέσα του καλοκαιριού, έφυγε για την

μετακόμιση. Όταν έφτασε Σουφλί με πήρε για να με απογοητεύσει! Γέννημα Θρέμμα βλέπετε Πατρινός, περίμενε να βρει την Πάτρα, ίσως λίγο πιο μικρή! Και που λέτε με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει «Ελένη προετοιμάσου! Έχει δύο, το πολύ τρεις καφετέριες εδώ πέρα! Μικρή περιοχή με λιγοστούς ανθρώπους!». Είπα ένα ξερό «Καλά!» και έπεσα να ξαπλώσω, να νιώσω καλύτερα, αλλά μάταια! Δεν ήξερα τι να κάνω και τι να σκεφτώ! Οι μόνες λέξεις που μου έρχονταν στο μυαλό ήταν «Γιατί να με στείλουν εκεί; Τι θα κάνω εγώ εκεί;»! Μια δημοφιλής κοπέλα συνηθισμένη να βλέπει κόσμο παντού, να κοιμάται με το θόρυβο των αμαξιών και να ξυπνάει με τον ίδιο ακριβώς θόρυβο, πώς θα μπορούσε να ζήσει σε ένα τόπο που θα την ξυπνούσαν οι κόκορες?

Οι τελευταίες μέρες του καλοκαιριού πέρασαν με μια ανάσα θα μπορούσα να πω και η μεγάλη μέρα έφτασε! Επιτέλους ξημέρωσε Σουφλί! Ο μπαμπάς στο μεταξύ είχε επιστρέψει για να πάμε όλοι μαζί! Ξεκινήσαμε πρωί-πρωί για να φτάσουμε εκεί απογευματάκι! Δεν πρόκειται να σας ζαλίσω με την διαδρομή! Θα σας περιγράψω απλά τις εντυπώσεις μου από τις πρώτες μου εικόνες από τη «Θεαματική μου είσοδο»! Μπαίνοντας, λοιπόν, αντίκρυσσα πεδιάδες με διάφορα σπαρτά και εγκαταλελειμμένα σπίτια! Δάκρυα ξεκίνησαν να τρέχουν από τα μάτια μου ενώ ταυτόχρονα γελούσα κιόλας! Ανάμεικτα συναισθήματα που δεν μπορώ να τα περιγράψω! Όταν μπήκαμε μέσα στην πόλη του Σουφλίου, τα πράγματα ήταν σαφώς καλύτερα από αυτά που φανταζόμουν, όμως το κλάμα δεν σταμάτησε! Οι πρώτες 48 ώρες ίσως να ήταν οι πιο δύσκολες της, μέχρι τώρα, ζωής μου! Στην πρώτη μου βόλτα ή καλύτερα στον πρώτο μου μοναχικό περίπατο στο Σουφλί συνειδητοποίησα αρκετά πράγματα! Το πρώτο όμως πράγμα που έκανα ήταν να μετρήσω τις καφετέριες! Χαα! Ήμουν σίγουρη πως ο μπαμπάς μου είχε άδικο! Οι καφετέριες ήταν περισσότερες από τρεις και ήταν καινούριες, προσεγγμένες και μοντέρνες! Όχι πως είχα κάποιον να πηγαίνω για καφέ αλλά και μόνο στη σκέψη ένιωθα καλύτερα! Έπειτα, όπως έλεγα, συνειδητοποίησα πως το Σουφλί θα με βοηθούσε πολύ στο διάβασμα, καθώς δεν θα είχα πολλά πράγματα να κάνω μόνη και θα αφιερωνόμουν στο διάβασμα! Δεν ένιωθα πως μπορούσα να κάνω φιλίες! Κάποια στιγμή καθώς ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου έχασα και τον δρόμο μου! Ήμουν μόνη μου σε ένα εντελώς ξένο μέρος χωρίς καμία βοήθεια και κανέναν στο σκοτεινό δρόμο μου! Λίγο πριν με πάρει από κάτω σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα τον ουρανό και είδα πως τα αστέρια εδώ φαίνονταν τόσο καθαρά και καθόλου θαμπά! Ξαφνικά μια βαριά φωνή με «ξύπνησε»! Ένας κύριος με ρώτησε αν ήμουν καλά και αν χρειαζόμουν βοήθεια! «Μα καλά τόσο χαλιά φαίνομαι;» σκέφτηκα χωρίς να του απαντήσω (άθελα μου)! Μου είπε μάλιστα «φαίνεσαι πως δεν είσαι από εδώ! Μήπως χάθηκες;» (μα καλά έκανε τόσο μπαμπ?), του απάντησα «Μάλιστα, δεν είμαι από εδώ και έχω χαθεί», μου έδειξε πώς θα βγω στο κέντρο και έφυγε πριν καν προλάβω να τον ευχαριστήσω! «Φιλόξενοι άνθρωποι» σκέφτηκα και συνέχισα τη βόλτα μου! Χαμένη πάλι στις σκέψεις μου έβλεπα αυτά τα επαρχιακά μαγαζάκια (τους φούρνους, τα καφενεία) και στο μυαλό μου ερχόταν μια άλλη Ελλάδα πιο αγνή! Λιγοστά αυτοκίνητα,

δρόμοι γεμάτοι από ξέγνοιαστα παιδάκια να τρέχουν.. «Θα σου κάνει καλό λίγη φύση» ξεφώνισα και πήρα το δρόμο της επιστροφής!

Τα σχολεία δεν άργησαν να ξεκινήσουν και μαζί και τα προβλήματα! Μπορώ να πω πως ήμουν αρκετά προκατειλημμένη, και πιο πολύ με τον εαυτό μου, ήμουν αποφασισμένη και πεπεισμένη πως δεν θα κατορθώσω να δημιουργήσω φιλίες και συν τοις άλλοις ήμουν και εύθικτη. Αυτά τα πρωτόγνωρα για μένα συναισθήματα με έβαλαν γρήγορα σε μπελάδες... Δεν έκανα όμως τίποτα επίτηδες και δεν θα μπω σε λεπτομέρειες.. Κάπου στη δεύτερη εβδομάδα έπρεπε να διαλέξουμε σε ποια ερευνητική εργασία θα παίρναμε μέρος! Είχα ως δεύτερη επιλογή το «Ταξιδεύοντας στο Σουφλί» όμως δεν πίστευα πως θα με τοποθετούσαν σε εκείνη την ομάδα κι όμως έγινε! Έμαθα πολλά για τον τόπο αυτό, είδα πολλά και διάβασα πολλά! Κάναμε και περιπάτους και θα μπορούσα να πω πως βλέποντας όλα αυτά τα μαγευτικά τοπία ένιωσα ελεύθερη να πάρω ανάσα! Περίεργο δεν είναι να νιώθω ότι ανασαίνω στ' αλήθεια σε ένα τόπο που δεν ήθελα να πάω; Ναι, ίσως παρέες να μην έχω, αλλά νιώθω καλά! Οι άνθρωποι είναι καλόκαρδοι και πάντα πρόθυμοι να σε βοηθήσουν! Δεν ξέρω όταν θα φύγω αν θα μου λείψει το Σουφλί, όμως γνωρίζω καλά πως δεν θα ξεχάσω ποτέ την αυθεντική μυρωδιά της κάθε εποχής και των αληθινών ανθρώπων!